

Καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής

Στη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για το κλίμα, που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι τον Δεκέμβριο του 2015, συμβαλλόμενα μέρη από όλο τον κόσμο συμφώνησαν να περιορίσουν την αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη σε επίπεδα σαφώς κατώτερα των 2 °C πάνω από τα επίπεδα της προβιομηχανικής εποχής. Η ΕΕ έχει δεσμευτεί να μειώσει τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου τουλάχιστον κατά 40% κάτω από τα επίπεδα του 1990 έως το 2030, βελτιώνοντας παράλληλα την ενεργειακή απόδοση κατά 27% και αυξάνοντας το ποσοστό της χρήσης ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στο 27% της τελικής κατανάλωσης. Βασικός μηχανισμός για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής είναι το σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπών της ΕΕ.

Νομική βάση και στόχοι

Το άρθρο 191 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) καθιστά την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής ρητό στόχο της περιβαλλοντικής πολιτικής της ΕΕ.

Γενικό πλαίσιο

A. Υπερθέρμανση του πλανήτη

Χωρίς πρόσθετες πολιτικές μείωσης των εκπομπών, η μέση θερμοκρασία του πλανήτη αναμένεται να σημειώσει περαιτέρω αύξηση που θα κυμανθεί μεταξύ 1,1 °C και 6,4 °C μέχρι τα τέλη του αιώνα. Ανθρώπινες δραστηριότητες, όπως η καύση ορυκτών καυσίμων, η αποψίλωση των δασών και η γεωργία, οδηγούν στην εκπομπή διοξειδίου του άνθρακα (CO₂), μεθανίου (CH₄), υποξειδίου του αζώτου (N₂O) και φθορανθράκων. Αυτά τα αέρια θερμοκηπίου (ΑΘ) παγιδεύουν τη θερμότητα που εκπέμπεται από την επιφάνεια της γης και εμποδίζουν την έκλυσή της στο διάστημα, προκαλώντας έτσι υπερθέρμανση του πλανήτη.

B. Επιπτώσεις από την κλιματική αλλαγή

Η υπερθέρμανση του πλανήτη έχει οδηγήσει και θα οδηγήσει σε ακόμη περισσότερα ακραία καιρικά φαινόμενα (όπως πλημμύρες, ξηρασίες, έντονες βροχοπτώσεις και καύσωνες), δασικές πυρκαγιές, προβλήματα έλλειψης νερού, τήξη των παγετώνων και άνοδο της στάθμης της θάλασσας, αλλαγές στην κατανομή ή ακόμη και εξαφάνιση διαφόρων ειδών πανίδας και χλωρίδας, ασθένειες φυτών και προσβολή από επιβλαβείς οργανισμούς, έλλειψη τροφίμων και πόσιμου νερού και μετανάστευση πληθυσμών για την αποφυγή αυτών των κινδύνων. Σύμφωνα με επιστημονικά στοιχεία, οι

κίνδυνοι μη αναστρέψιμων και καταστροφικών αλλαγών θα αυξηθούν σημαντικά εάν η θερμοκρασία του πλανήτη σημειώσει αύξηση μεγαλύτερη των 2 °C σε σχέση με τα επίπεδα της προβιομηχανικής εποχής.

Γ. Το κόστος της ανάληψης δράσης σε σύγκριση με το κόστος της αδράνειας

Σύμφωνα με την έκθεση Stern του 2006, η διαχείριση της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη θα στοίχιζε 1% του παγκόσμιου ΑΕΠ ετησίως, ενώ η αδράνεια πιθανολογείται ότι θα στοίχιζε 5% τουλάχιστον και στη χειρότερη περίπτωση έως και 20% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Επομένως θα χρειαζόταν να επενδυθεί ένα μικρό μόνο μέρος του συνολικού παγκόσμιου ΑΕΠ σε μια οικονομία χαμηλών εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα και, σε αντάλλαγμα, η καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής θα απέφερε οφέλη για την υγεία του ανθρώπου, θα ενίσχυε την ενεργειακή ασφάλεια και θα περιόριζε άλλες ζημίες.

Δ. Προσαρμογή στην κλιματική αλλαγή

Στα μέτρα για την προσαρμογή στην κλιματική αλλαγή περιλαμβάνονται ήπια και μη δαπανηρά μέτρα (διατήρηση των υδάτινων πόρων, αμειψισπορά, ανθεκτικές στην ξηρασία ποικιλίες, δημόσιος προγραμματισμός και ευαισθητοποίηση) αλλά και δαπανηρά μέτρα προστασίας και μετεγκατάστασης (ανύψωση των αντιπλημμυρικών αναχωμάτων, απομάκρυνση λιμένων, βιομηχανικών εγκαταστάσεων και ανθρώπων από παράκτιες περιοχές χαμηλού υψόμετρου και από πλημμυρικές ζώνες). Η [Στρατηγική της ΕΕ για την προσαρμογή στην κλιματική αλλαγή](#) επιδιώκει να καταστήσει την Ευρώπη ανθεκτικότερη στην κλιματική αλλαγή. Προάγει τον καλύτερο συντονισμό και καλύτερη ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών και προάγει την ενσωμάτωση της προσαρμογής στην κλιματική αλλαγή σε όλες τις σχετικές πολιτικές της ΕΕ.

Επιτεύγματα

Α. Διεθνής πολιτική για το κλίμα

Τον Δεκέμβριο του 2015, στην 21η Διάσκεψη των συμβαλλόμενων μερών (COP21) της Σύμβασης-πλαίσιου των Ηνωμένων Εθνών για την κλιματική αλλαγή (UNFCCC) στο Παρίσι, οι κυβερνήσεις ενέκριναν, μετά από διαπραγματεύσεις που διήρκεσαν περισσότερο από δύο δεκαετίες, την πρώτη οικουμενική συμφωνία για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής. Η [Συμφωνία του Παρισιού](#) επιδιώκει να διατηρήσει την αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη σε επίπεδα «σαφώς κατώτερα» των 2 °C, ενώ προσπαθεί να την περιορίσει σε 1,5 °C πάνω από τα επίπεδα της προβιομηχανικής εποχής. Για να υλοποιήσουν τον στόχο αυτό, τα συμβαλλόμενα μέρη επιδιώκουν να φτάσουν το συντομότερο δυνατό στο σημείο εκείνο πέρα από το οποίο δεν πρόκειται να αυξηθούν άλλο οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου παγκοσμίως και να επιτύχουν μηδενικό ισοζύγιο εκπομπών κατά το δεύτερο ήμισυ του τρέχοντος αιώνα. Οι χρηματοοικονομικές ροές οφείλουν να ακολουθήσουν τους στόχους αυτούς. Για πρώτη φορά, όλα τα συμβαλλόμενα μέρη πρέπει να καταβάλουν φιλόδοξες προσπάθειες για τη μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου, τηρώντας την αρχή των «κοινών αλλά διαφοροποιημένων ευθυνών και των αντίστοιχων ικανοτήτων», ήτοι σύμφωνα με τις συγκεκριμένες για αυτά καταστάσεις και δυνατότητες. Κάθε πέντε χρόνια θα πρέπει όλες οι χώρες να

ανανεώνουν και να αναβαθμίζουν τα σχέδια δράσης τους για το κλίμα («εθνικά καθορισμένες συνεισφορές») και να τα κοινοποιούν με διαφάνεια, ούτως ώστε να είναι δυνατή η αξιολόγηση της συλλογικής προόδου («παγκόσμιος απολογισμός»). Ιδίως δε οι πιο ευάλωτες χώρες, οι λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες και τα αναπτυσσόμενα μικρά νησιωτικά κράτη θα λάβουν υποστήριξη, τόσο με οικονομικά μέσα όσο και με την κατάρτιση του ανθρώπινου δυναμικού τους. Η προσαρμογή, η οποία αναφέρεται κατά τρόπο ισότιμο με τον μετριασμό, αναγνωρίζεται ως παγκόσμια πρόκληση· το ίδιο και η σημασία της αντιμετώπισης «απωλειών και ζημιών» που οφείλονται στις αρνητικές επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής. Η συμφωνία τέθηκε σε ισχύ τον Νοέμβριο του 2016 έχοντας κυρωθεί από τον ελάχιστο απαιτούμενο αριθμό των 55 κυβερνήσεων που ευθύνονται για τουλάχιστον το 55% των συνολικών εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου σε παγκόσμιο επίπεδο.

B. Προσπάθειες εντός της ΕΕ για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής

Μέσω του [πλαισίου για το κλίμα και την ενέργεια για το 2030](#), που αντανάκλα και τη δέσμευσή της στο πλαίσιο της Συμφωνίας του Παρισιού, η ΕΕ δεσμεύτηκε να επιδιώξει την επίτευξη των ακόλουθων στόχων έως το 2030: μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου τουλάχιστον κατά 40% κάτω από τα επίπεδα του 1990, βελτίωση της ενεργειακής απόδοσης κατά 27% και αύξηση του μεριδίου των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στο 27% της τελικής κατανάλωσης. Το πλαίσιο για το 2030 αποτελεί τη συνέχεια των «στόχων 20-20-20» που αποφασίστηκαν το 2007 από τους ηγέτες της ΕΕ για το 2020: μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου κατά 20%, αύξηση του μεριδίου των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στην τελική κατανάλωση ενέργειας κατά 20% και μείωση της συνολικής κατανάλωσης πρωτογενούς ενέργειας της ΕΕ κατά 20% (όλα τα ποσοστά σε σχέση με το 1990). Όλοι αυτοί οι στόχοι έλαβαν τη μορφή δεσμευτικών νομοθετικών μέτρων. Ο [χάρτης πορείας της ΕΕ για τη μετάβαση σε μια οικονομία χαμηλών επιπέδων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα έως το 2050](#) διαμορφώνει έναν μακροπρόθεσμο στόχο μείωσης των αερίων θερμοκηπίου κατά 80% ενώ με την πλέον πρόσφατη [μακροπρόθεσμη στρατηγική](#) της υποστηρίζει μια κλιματικά ουδέτερη οικονομία το αργότερο έως το 2050.

Το [σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπών της ΕΕ \(ΣΕΔΕ\)](#), η πρώτη και η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα διεθνής αγορά άνθρακα, αποτελεί βασικό μέσο πολιτικής της ΕΕ για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής. Βασίζεται στην αρχή «ανώτατων ορίων και δικαιωμάτων εμπορίας» (cap and trade): τίθεται «ανώτατο όριο» («cap») για τις συνολικές εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου που μπορούν να προκύψουν από τις περισσότερες από 11 000 εγκαταστάσεις (βιομηχανίες, σταθμοί παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, κ.λπ.) που περιλαμβάνονται στο σύστημα. Κάθε εγκατάσταση αγοράζει ή λαμβάνει «δικαιώματα εκπομπών» που τίθενται σε πλειστηριασμό από τα κράτη μέλη. Αυτές οι πιστώσεις εκπομπών — εκ των οποίων κάθε πίστωση αντιστοιχεί σε έναν τόνο εκπομπών CO₂ — μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο εμπορίας με άλλες εγκαταστάσεις, εάν παραμείνουν αχρησιμοποίητες. Με την πάροδο του χρόνου, ο συνολικός αριθμός δικαιωμάτων μειώνεται σταδιακά. Δύο ταμεία, ένα ταμείο εκσυγχρονισμού και ένα ταμείο καινοτομίας, θα συμβάλουν στην αναβάθμιση των ενεργειακών συστημάτων σε οικονομικά ασθενέστερα κράτη μέλη και θα προωθήσουν την καινοτομία μέσω της χρηματοδότησης των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, της δέσμευσης και αποθήκευσης διοξειδίου του άνθρακα (CCS) και των σχεδίων για

χαμηλές εκπομπές άνθρακα. Η υφιστάμενη [απαλλαγή για τις διηπειρωτικές πτήσεις](#) παρατάθηκε έως τα τέλη του 2023, καθώς τότε πρόκειται να αρχίσει η πρώτη φάση του σχεδίου μείωσης και αντιστάθμισης των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα για τις διεθνείς αεροπορικές μεταφορές (CORSA) του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας (ΔΟΠΑ). [Η Ελβετία και η ΕΕ συμφώνησαν να συνδέσουν τα συστήματα εμπορίας εκπομπών τους](#).

Οι εκπομπές από τομείς που δεν καλύπτονται από το ΣΕΔΕ, όπως οι οδικές μεταφορές, τα απόβλητα, η γεωργία και τα κτίρια, υπόκεινται σε δεσμευτικούς ετήσιους στόχους μείωσης των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου για κάθε κράτος μέλος. Σε πρόσφατη επικαιροποίηση, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο συμφώνησαν να θέσουν ελάχιστους στόχους για την περίοδο 2021-2030, ώστε να βοηθήσουν στην επίτευξη του στόχου της ΕΕ να μειωθούν κατά 30% τα αέρια του θερμοκηπίου που προκύπτουν από τους τομείς αυτούς και να συνεισφέρουν στην επίτευξη των στόχων της Συμφωνίας του Παρισιού. Επιπλέον, θα πρέπει για πρώτη φορά να διασφαλίσουν όλα τα κράτη μέλη ότι οι εκπομπές από τη χρήση της γης, την αλλαγή στη χρήση της γης και τις δασοκομικές δραστηριότητες (LULUCF) δεν θα υπερβαίνουν την ικανότητα απορρόφησης. Με άλλα λόγια, η διαχείριση των δασών, των καλλιεργήσιμων εκτάσεων και των βοσκοτόπων θα γίνεται με βιώσιμο τρόπο, προκειμένου να απορροφώνται όσο το δυνατόν περισσότερες εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου, και σε κάθε περίπτωση τουλάχιστον όσες εκλύονται από τον ίδιο τομέα («κανόνας της μη επιβάρυνσης»). Με τον τρόπο αυτό θα υπάρξει μια σημαντική συνεισφορά στην καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής.

Η [οδηγία για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας](#) έχει ως στόχο να διασφαλίσει ότι έως το 2020 οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, όπως η βιομάζα, η αιολική, η υδροηλεκτρική και η ηλιακή ενέργεια, θα καλύπτουν τουλάχιστον το 20% της συνολικής κατανάλωσης ενέργειας της ΕΕ όσον αφορά την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, τις μεταφορές, τη θέρμανση και την ψύξη. Θα τεθεί [νέος στόχος](#) (32,5%) για το 2030. Κάθε κράτος μέλος υιοθετεί το δικό του εθνικό σχέδιο δράσης για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, συμπεριλαμβανομένων τομειακών στόχων. Στο πλαίσιο του γενικού στόχου, τα κράτη μέλη έχουν δεσμευτεί να αντλούν τουλάχιστον το 10% (14% το 2030) των καυσίμων που χρησιμοποιούν οι τομείς μεταφορών τους από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο συμφώνησαν επίσης να ορίσουν τον στόχο ενεργειακής απόδοσης στο 32% για το 2030.

Η τεχνολογία [δέσμευσης και αποθήκευσης διοξειδίου του άνθρακα](#) (CCS) διαχωρίζει το CO₂ από τις ατμοσφαιρικές εκπομπές (που προέρχονται από βιομηχανικές διεργασίες), το συμπιέζει και το μεταφέρει σε τοποθεσία όπου μπορεί να αποθηκευτεί. Σύμφωνα με την Διακυβερνητική Επιτροπή για την Κλιματική Αλλαγή, με αυτή την τεχνολογία θα μπορούσε να αποφευχθεί το 80-90% των εκπομπών CO₂ που παράγονται από σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας με καύση ορυκτών καυσίμων. Η ΕΕ έχει θεσπίσει ένα κανονιστικό πλαίσιο για την εμπορία και την επιδότηση αυτής της νέας τεχνολογίας. Ωστόσο, η υλοποίηση των προβλεπόμενων σχεδίων επίδειξης στην Ευρώπη αποδείχθηκε δυσκολότερη από ό,τι είχε προβλεφθεί αρχικά, καθώς το υψηλό κόστος αποτέλεσε ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια.

Τα νέα επιβατικά αυτοκίνητα που ταξινομούνται στην ΕΕ πρέπει να πληρούν [τις προδιαγραφές όσον αφορά τις εκπομπές CO₂](#). Ο στόχος που πρέπει να επιτευχθεί

από τον μέσο στόλο οχημάτων για το 2015 είναι 130g CO₂/km, που θα πρέπει να μειωθούν σε 95 g/km από το 2021. Προκειμένου να δημιουργηθούν κίνητρα για τη βιομηχανία ώστε να επενδύσει σε νέες τεχνολογίες, μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα αποκαλούμενα «πιστωτικά υπερμόρια», σύμφωνα με τα οποία τα πιο καθαρά αυτοκίνητα σε κάθε κατηγορία κατασκευαστή υπολογίζονται ως περισσότερο από ένα αυτοκίνητο κατά τη μέτρηση των μέσων ειδικών εκπομπών CO₂. Υφίσταται παρόμοιος κανονισμός για τα [ημιφορτηγά](#). Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο συμφώνησαν σε περαιτέρω μείωση των εκπομπών CO₂ για τα νέα επιβατικά αυτοκίνητα (37,5%) και τα νέα ημιφορτηγά, που θα ισχύει για το σύνολο του στόλου οχημάτων της ΕΕ, με χρονικό ορίζοντα το 2030. Παράλληλα και για πρώτη φορά, έχει οριστεί ένας στόχος μείωσης των εκπομπών CO₂ κατά 30% για τα νέα φορτηγά, με έναν ενδιάμεσο στόχο ύψους 15% έως το 2025.

Ήδη διατίθενται στους καταναλωτές πληροφορίες σχετικά με την [εξοικονόμηση καυσίμων](#) στα νέα επιβατικά αυτοκίνητα που προορίζονται για πώληση ή ενοικίαση στην ΕΕ, προκειμένου να μπορούν οι καταναλωτές να κάνουν την επιλογή τους ενημερωμένοι όταν πρόκειται να αγοράσουν καινούργιο αυτοκίνητο. Επίσης, η [ποιότητα του καυσίμου](#) είναι πολύ σημαντικό στοιχείο όσον αφορά τη μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου. Η νομοθεσία της ΕΕ έχει θέσει ως στόχο τη μείωση της έντασης των αερίων θερμοκηπίου των καυσίμων κατά 6% μέχρι το 2020: τούτο θα καταστεί δυνατό, μεταξύ άλλων, με τη χρήση βιοκαυσίμων, τα οποία ωστόσο οφείλουν να συμμορφώνονται με ορισμένα κριτήρια βιωσιμότητας.

Οι εκπομπές CO₂ από τις διεθνείς θαλάσσιες μεταφορές είναι σημαντικές και αναμένεται να αυξηθούν αισθητά. Η ΕΕ, ενώ ασκεί πιέσεις για μια παγκόσμια προσέγγιση, έχει στο μεταξύ θεσπίσει ένα σύστημα για ολόκληρη την Ένωση με στόχο [την παρακολούθηση, υποβολή εκθέσεων και επαλήθευση \(ΠΥΕ\) των εκπομπών CO₂ από πλοία](#), ως πρώτο μέτρο για τον περιορισμό των εκπομπών. Τα μεγάλα πλοία πρέπει να παρακολουθούν και να ενημερώνουν σε ετήσια βάση σχετικά με τις επαληθευμένες ποσότητες CO₂ που εκλύονται στους λιμένες της Ένωσης και κατά την πλεύση προς και από τους λιμένες αυτούς, μαζί με άλλες σχετικές πληροφορίες.

Μετά την απαγόρευση των χλωροφθορανθράκων (CFCs) στη δεκαετία του 1980 για να σταματήσει η καταστροφή της στιβάδας του όζοντος, χρησιμοποιούνται σήμερα φθοριούχα αέρια ως υποκατάστατα σε ένα ευρύ φάσμα βιομηχανικών εφαρμογών, όπως στα συστήματα κλιματισμού και ψύξης, επειδή τα αέρια αυτά δεν βλάπτουν τη στιβάδα του όζοντος. Ωστόσο, θα μπορούσαν δυνητικά να συμβάλουν στο δυναμικό υπερθέρμανσης του πλανήτη 23 000 φορές περισσότερο από ό,τι το CO₂. Για τον λόγο αυτό, η ΕΕ έχει λάβει μέτρα για τον έλεγχο της χρήσης [φθοριούχων αερίων](#) και για την απαγόρευση της χρήσης τους σε καινούργιες συσκευές κλιματισμού και ψύξης έως το 2022-2025, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για τη σταδιακή κατάργησή τους σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Το Κοινοβούλιο έδωσε ένα ισχυρό μήνυμα ως απάντηση στην πρόταση της Επιτροπής σχετικά με ένα πλαίσιο για τις πολιτικές που αφορούν το κλίμα και την ενέργεια με χρονικό ορίζοντα το έτος 2030, ζητώντας να τεθούν τρεις δεσμευτικοί στόχοι (πιο

φιλόδοξοι από εκείνους που τελικά συμφωνήθηκαν): μείωση των εγχώριων εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου τουλάχιστον κατά 40% σε σύγκριση με τα επίπεδα του 1990, συνολικό μερίδιο των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στην τελική κατανάλωση ενέργειας της τάξης του 30% και αύξηση της ενεργειακής απόδοσης κατά 40%.

Πριν από τη διάσκεψη του Παρισιού για το κλίμα το 2015, το Κοινοβούλιο υπογράμμισε εκ νέου την επείγουσα ανάγκη για «αποτελεσματική ρύθμιση και περιορισμό των εκπομπών από τις διεθνείς αεροπορικές και θαλάσσιες μεταφορές». Εξέφρασε την απογοήτευσή του για το γεγονός ότι ο ΔΟΠΑ δεν συμφώνησε στη μείωση των εκπομπών με την εισαγωγή του συστήματος CORSIA (που εγκρίθηκε από τον ΔΟΠΑ το 2016), εστιάζοντας αντίθετα κυρίως σε αντισταθμιστικά μέτρα τα οποία δεν είχαν καμία εγγύηση ποιότητας και θα έχουν νομικά δεσμευτικό χαρακτήρα μόνο από το 2027 και μετά, με σημαντικά μέλη του ΔΟΠΑ να μην έχουν ακόμη δεσμευτεί να συμμετάσχουν στην εθελοντική φάση.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστηρίζει μία ευρείας βάσεως τιμολόγηση του άνθρακα και τάσσεται υπέρ της κατανομής των εσόδων που προέρχονται από την εμπορία δικαιωμάτων εκπομπών σε επενδύσεις που σχετίζονται με την προστασία του κλίματος. Ζητεί συγκεκριμένα μέτρα, συμπεριλαμβανομένου ενός χρονοδιαγράμματος, για τη σταδιακή κατάργηση όλων των επιδοτήσεων στα ορυκτά καύσιμα μέχρι το 2020.

Κατά τις διαπραγματεύσεις με το Συμβούλιο για τα φθοριούχα αέρια («αέρια Φ»), το Κοινοβούλιο τάχθηκε υπέρ της πλήρους σταδιακής κατάργησης των επιβλαβών για το κλίμα φθοριούχων αερίων σε διάφορους νέους τομείς όπου υφίστανται ασφαλείς, ενεργειακά και οικονομικά αποδοτικές εναλλακτικές λύσεις.

Σε προηγούμενη επικαιροποίηση σχετικά με τις εκπομπές CO₂ από επιβατικά οχήματα και ημιφορτηγά, το Κοινοβούλιο επέμεινε ότι πρέπει να δρομολογηθεί το ταχύτερο δυνατό ο νέος παγκόσμιος κύκλος δοκιμής που ορίστηκε από τα Ηνωμένα Έθνη ώστε να αντανakλώνται οι πραγματικές συνθήκες οδήγησης κατά τη μέτρηση των εκπομπών CO₂.

Tina Ohliger
05/2019

